

Doar tu

Ștefan Augustin Doinaș

Când omul, prăbușit, la început,
în iarba dușmănoasă și-n țărână
adulmecă-n țârâșul greu, pe-o rană,
miresmele ce se-nălțau din lut
și, nemaivrând ostatic să rămână
sub zarea strivitoare ca un scut,
se răsucea s-o urce, renăscut
și se-agață de fulgere c-o mână,
acea cumplita smulgere din smoală
cu palma-ntoarsă ca o cupă goală
fu primul dans în care se zbătu,
elan de floare palidă, involtă,
vibrat pe scări de sunete spre bolta
pe care-n mers îl amintești doar tu.